

Dragi părinți,

Vin din nou către dvs. cu mesaje despre mediul nostru școlar și preșcolar, un mediu cu față umană, din ce în ce mai dificil de ținut viu într-o lume atât de inversată, unde forma primează și fondul este atât de ușor trecut cu vederea (de fond de calitate având cea mai mare nevoie copiii în construcția lor).

Prin natura a ceea ce facem, ne confruntăm cu tot felul de situații și povești abracadabrate despre oameni și profesori și management, care nu au ce căuta pe lângă copii la nicio vârstă.

Chiar suntem o **școală**:

- **normală la cap;**
- *fără fracționări de ritm (care strică frecvența și esența copilului);*
- *fără detenție (atât de ușor aplaudată de părinți la unele școli mastodont în sistem internațional, unde copilul nu poate ieși decât obedient);*
- *fără culori de un anume fel (ascunse chiar în curriculum);*
- *fără tot felul de constrângeri necesare;*
- *fără îndoctrinare (atât cât suntem conștienți de acest proces în plină desfășurare în multe școli);*
- *cu echilibru în multe aspecte;*
- *cu inspirație continuă între adulți și pentru copii;*
- *cu recalibrare continuă între părinți și management (nu întâlniri frugale care sunt stabilite doar pentru a bifa și în care școala are mesajul "take it, or leave it!");*
- *conștientă că nu este perfectă și este mereu loc de mai bine;*
- *mediu școlar și preșcolar cu spații și curți faine și care îi lasă pe copii să se conecteze cu natura, greu de găsit în orașe și școli cu clădiri cu standard electrificat și controlat nu tocmai bun pentru sănătatea copiilor;*
- *mediu în care discernământul în situații este practicat și se pune accent mult pe el ca ajutor pentru viață înaintea altor informații sterile.*

Primim din ce în ce mai mult feedback fain mai ales de la părinți noi, dar și de la foști părinți care au plecat la vârste mai mari. Aceste constatări din practică și experimentare ale părinților ne dau energia să continuăm pentru „mai bine”.

Desigur că folosim și noi constrângeri, dar cele de bun simț și folositoare în viață: responsabilități în mediul interior și exterior claselor, reguli de bun simț în comunicare și raportare la ceilalți, lucru individual și acasă la anumite vârste, etc. Și ele sunt suficiente pentru a crește copii normali la cap. Ar fi

simplu pentru adulți să îi aliniem pe copii în constrângeri inumane, doar ca să putem să îi ținem grupați și să "șeadă mumos", din care nu învață în timp decât obediența. Se văd efectele în ani de zile.

Aceste lucruri le-a observat la noi și dl. profesor Colceag despre a cărui vizită v-am povestit acum câteva luni.

Deși multe școli formale (pe care dânsul nu le cunoaște) se servesc de numele lui, *a revenit către noi de curând cu dorința asumată din partea dânsului de **a lucra cu copiii mai mari de la noi (gimnaziu și poate 10-11 ani plus) în anul școlar următor.***

Îi pare genial cum copiii își formează și o gândire în concret, care se potrivește bine cu metoda dânsului, prin care îi ajută să vizualizeze rezolvări de probleme (care nu pot fi rezolvate pe hârtie – ex: secțiune într-un poliedru, etc). La fel proceda cu lotul de olimpici în perioada lungă cât dânsul l-a condus. Rezolvau probleme mergând pe cărări de munte. Atâtea asemănări cu Montessori.

Pe noi nu ideea de olimpiadă ne inspiră, după cum știți, însă aprecierea pe loc a ceea ce a văzut la noi (având în vedere palmaresul dânsului și având în vedere că inițial nu avea loc în program, dar și-a făcut) din nou ne validează eforturile și confirmă încă o dată educația de bun simț, adică educație care are reverberații bune toată viața. Dânsul a observat și simțit și aspectele enumerate mai sus și este unul din motivele pentru care dorește să investească timp în mediul nostru.

Nu mai știu dacă am apucat să vă spun cum copiii de clasa a 4-a veniți în vizită de la o școală cu predare frontală și după manual și culegere (dar totuși o școală mai altfel și cu activități și în zona socială), cu rezultate bune la tot felul de teste din sistem, au exclamat, la prezentări de materiale Montessori: „Ah, acum am înțeles”.

Nu există niciun copil care vine la noi din tradițional, deja aflat în școala elementară, să știe să lucreze cu materialul din clasă. Doar că noi le dăm timp și le explicăm și nu îi testăm ca să le creăm angoase și să apăsăm butoanele părinților că nu au învățat nimic anterior. Nu așa este corect să tratezi cu familiile. Dar depinde de cât de conștient este managementul și de scopul pentru care s-a înființat școala respectivă.

Să ai reprezentarea concretă a noțiunilor de bază este de neprețuit pentru viață. Încă observ efecte frumoase, dar nevăzute până acum la copiii mei, care sunt la liceu în prezent.

Și totuși matematica nu este și nu ar trebui să fie totul în formarea copilului care se vrea echilibrat pentru viață. O explicăm mai mult pentru că noi, fiind tributari culturii olimpiadelor, tindem să îi acordăm un loc fruntaș în detrimentul altor subiecte cel puțin de același nivel pentru formarea corectă a copilului. Matematica se face din plin în Montessori și se face tot cu abordare normală care servește foarte mult copilului. Este atât de important să pleci în viață cu mesajul integrat că există mai mult de o cale prin care să rezolvi ceva versus antrenamentul pe metode fixe și cifre care este fără de sfârșit. Te poți pierde în ele uitând de tine și de esența ființei umane.

Inclusiv la gimnaziu, unde o predăm după manual și pregătim cu succes copiii pentru liceu (atât tradițional cât și pentru școli internaționale), copiii învață că matematica se aplică în aproape orice (ca și limbajul) și înțeleg din ce în ce mai bine cum o pot folosi în viață.

Dar este important să înțelegem și că matematica nu este zeul zeilor și că unele instrumente te pot limita în creșterea ta ca ființă umană echilibrată. Știu că vin cu idei altfel care pot supăra dacă nu suntem deschiși la a chestiona din când în când viața, dar asta se pare că este menirea mea. Nu am cuvinte să descriu cum a fost la începuturile Montessori în România și câtă rezistență am primit.

De ex: Rigla – deși o folosim cu toții, nu realizăm neapărat că ne poate încurca în înțelegerea unor concepte și explicații care țin de faptul că unii mai deștepți ca noi susțin și demonstrează că timpul nu ar fi linear și că este chestionabil să vorbim atât de convinși de trecut, prezent și viitor. Nu zic nici că 100% este așa. Dar să ne menținem o doză de incertitudine în această viață este totuși un semn de sănătate mintală. Când avem doar certitudini și opinii de nezdruncinat s-a terminat viața. Trebuie să pleci, căci nu mai ai ce învăța.

Vă încurajăm să le oferiți copiilor dvs. șansa unică pentru viață să termine măcar școala elementară complet, până la 12 ani, când mintea se schimbă din nou.

Gimnaziul ar fi și el un cadou special pentru întreaga viață a copiilor dvs.

Acum, după 2 ani, observăm rezultate minunate, atât academic vorbind, cât și ca formare cu adevărat pentru viață.

Eu am reprice de plâns când văd cât de fain și potrivit este mediul la noi vs. îndobrocarea de care au parte copiii mei. Muncesc aproape zilnic să o desfac. Am acasă altă "școală" după școală.

Să avem un weekend de vară frumoasă,

Maria Cristina Preda

Fondator [Echilibria Montessori Education](#)